

De col·laboració

De titulars

I

A COLLINT-ME a la benvolença del BUTLETÍ, vinc per ocupar-me d'un assumpte interessantíssim per a la classe, com és el dret i *deure* que tenia de cobrar, sense bonificació ni descompte de cap mena, el sou que tenim assenyalat per la Llei, com a retribució a l'exercici del càrrec de Metge Titular i Inspector de Sanitat.

Sobradament sabem que els Metges deixem d'ingressar, tots els anys, moltes pessetes, per negligència, unes voltes, per commiseració, d'altres, per mala fe del client, quasi sempre.

Assistim gratuïtament els pobres (i ho fem amb gust). Acceptem places no gens o ben poc retribuïdes i ens barallem per pescar-ne una: Deixem de cobrar comptes i rebaixem factures amb molta freqüència.

Quan la malaltia estén ses grapes damunt els individus d'una família, minvant sos recursos econòmics, no sols no cobrem sinó que contribuïm a la subscripció oberta per a sufragar les despeses (els nostres honoraris no es consideren com a tals); i, com si no n'hi hagués prou amb tants regals a particulars i juntes de tota mena, fem més: donem quasi de franc el fruit de nostre treball al Municipi, entitat que, malgrat consignar en sos pressupostos, com a preferent, la quantitat assenyalada per la Llei, i cobrar-la del contribuent, l'esmerça en altres atencions tal volta contràries al fi a què l'ha destinada.

I això no ho fem per negligències ni per llàstima, puix ningú no en surt directament beneficiat; si sofrim tals pèrdues equivalents a moltes mils pessetes, entre tots els Metges de Catalunya, es degut a la impossibilitat de sostenir individualment una lluita superior a les nostres forces, lluita de la qual en sortiríem mal parats, la majoria dels companys.

Per altra part, n'hi ha que amb sa actitud d'inexplicable resistència, si no impossibiliten

del tot la favorable resolució d'aquest assumpte, la dificulten en gran manera amb sos *distingos*.

Que tenim dret de cobrar la quantitat total, assenyalada, l'any 1905 amb l'augment de 500 pessetes, decretat recentment, més el 10 per 100 en concepte de serveis sanitaris, cap company no ho nega obertament. El que sovint mou a dubtes a molts, és si de la nostra valentia, en demanar el tot o res, en sortiríem beneficiats.

Alleguen alguns que els Ajuntaments prendrien represàlies en forma d'amonestacions, suspensions de sou o multes fins arribar a la separació del càrrec. Altres temen que s'allargaria la llista de pobres en forma tal que comprendria la totalitat de la població obrera, base i puntal avui de la nostra "conducta".

El que és a bastament cert, és que de la pèrdua ocasionada amb aquestes temences, com de la major part dels problemes que lamentem, en tenim la culpa nosaltres, els Metges.

En la província de Girona, començant per la Capital, seguint per els caps de Partit i acabant per les poblacions rurals, l'Alcalde que ens fa tanta de por era el Metge en moltes ocasions. Recordo que en una Assamblea anyal de les celebrades pel Col·legi, en aixecar-se a parlar un company, en to satíric, contra els Alcaldes *monterrilles*, va trobar-se amb la sorpresa que eren alcaldes del seu poble, la meitat dels assistents i allí on, de fet, el metge no ocupava la poltrona presidencial, influïa sovint en les qüestions municipals. Circumstancialment, la cosa ha canviat.

Naturalment, que en ocupar un metge l'Alcaldia, li era fàcil de cobrar o fer cobrar als companys el sou manat, ja que es donà el cas que per gestions fetes per la Junta del Col·legi prop del Governador, aquest denegava l'aprovació als pressupostos que no complien la condició explícitament manada en distints Rs. Os i Rs. Ds. de consignar la quantitat total, segons la Llei.